

R.E. Hamstra**27-02-1945****14-09-2005**

Wim Backhuys, vanaf 30 september 1969 directeur van het Natuurhistorisch Museum Rotterdam, haalde op 1 maart 1970 Rob Hamstra naar het museum aan de Kastanjesingel in Schiebroek. Rob volgde daarmee Arie W. Janssen op, die bij het Rijksmuseum in Leiden ging werken. Hij moest als museumassistent zich bezighouden met het bewerken van museummateriaal en de uitbreiding daarvan. In de praktijk betekende dit, dat hij zich vooral bezighield met de schelpenverzameling van het museum. Hij had als lid van de N.J.N. en de W.T. K.G. vele excursies meegemaakt en daardoor veel kennis in huis. Zijn eerste eigen verzameling was een collectie fossiele schelpen.

Mijn eerste ontmoeting met hem was, toen ik als beginnend verzamelaar voor het eerst zenuwachtig het museumgebouw betrad, om een schelp te laten determineren. Rob stelde mij snel gerust met de mededeling, dat ik met de meegebrachte schelp (een doublet van *Barnea parva*, in Ouddorp verzameld) op het goede adres was beland. Het lukte hem om dankzij zijn meeslepende verhalen en zijn innemende persoonlijkheid, mij het doublet voor het museum te ontfutselen, met de mededeling dat een dergelijke zeldzame schelp niet in een privécollectie thuis hoort, maar in een museum. Tevreden kwam ik thuis.

Nadat per 1 augustus 1972 Wim Backhuys besloot te vertrekken, nam Rob het beheer van het museum over. Nog in hetzelfde jaar verhuisde het museum van de Kastanjesingel naar Diergaarde Blijdorp. Het museum kwam terecht in het z.g. Dioramagebouw (een rond glazen gebouw midden in de Diergaardevijver, vlakbij de ijsberen). De schelpencollectie kwam in de kelders terecht. Naast het werken aan de collectie leidde Rob er vele stagiaires van de Pedagogische Academie op. Een van die stagiaires was Hetty, met wie hij in 1981 trouwde.

Samen met Jan Nieuwenhuis gaf hij leiding aan de werkgroep Rotterdam, die lange tijd één keer per maand bijeenkwam in het restaurant van de Diergaarde. Op deze avonden wist Rob velen definitief te winnen voor het verzamelen van schelpen, onder wie Joop Eikenboom, Rinus v.d. Bos, Dolf Karels, Henk Menkhorst en ondergetekende. Wij moesten van hem allemaal lid worden van de N.M.V., ons abonneren op bladen als "Conchiglië" en "La Conchiglia" en op onze verzamelreizen vooral veel gruis verzamelen.

De verhuizing van het museum naar de Diergaarde bleek geen succes. Zowel medewerkers als bezoekers werden door de directie in hun bewegingsvrijheid steeds meer beperkt. Uiteindelijk werden de communicatieproblemen met de directie zo groot, dat Rob per december 1982 moest vertrekken. Verbitterd trok hij zich terug en een aantal jaren raakte hij geen schelp meer aan. Veel contacten met de malacologische buitenwereld had hij niet meer.

Na een verzamelreis van Dolf Karels naar Malta in 1984, besloot hij opnieuw een verzameling op te bouwen. Het werd een omvangrijke collectie. Hij maakte met zijn vrouw vele verzamelreizen naar o.a. Bretagne, Sardinië en Sicilië. Hij nam soms zo veel gruis mee, dat met de verkoop ervan aan leden van de Vereniging, de vakantiereis grotendeels werd terugverdiend.

In 1999 kreeg hij een herseninfarct, waarna hij door zijn vrouw Hetty op bewonderenswaardige wijze is verzorgd. Ondanks zijn handicap maakte hij nog enkele verzamelreizen o.a. naar de Faeröer eilanden. Met een spraakcomputer en internet wist hij contacten te onderhouden en zo zijn collectie verder uit te breiden. Het laatste jaar ging zijn gezondheid steeds verder achteruit. Uiteindelijk werd een longontsteking hem op 14 september j.l. fataal.

Guus Gulden